

Sygn. akt I C 469/20

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartosz Kasielski

Protokolant: sekretarz sądowy Sylwia Wróblewska

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2020 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa S. (...) w W. w upadłości likwidacyjnej

przeciwko E. W. (1)

o zapłatę

1. zasądza od E. W. (1) na rzecz S. (...) w W. w upadłości likwidacyjnej kwotę 7.813,02 zł (siedem tysięcy osiemset trzydzieści złotych 2/100) wraz z odsetkami :

a) umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym nie wyższymi jednak niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 5.799,45 zł (pięć tysięcy siedemset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych 45/100) od dnia 4 września 2019 roku do dnia zapłaty;

b) ustawowymi za opóźnienie od kwoty 2.013,57 zł (dwa tysiące trzydzieści złotych 57/100) od dnia 4 września 2019 roku do dnia zapłaty;

2. oddala powództwo w pozostałej części;

3. nadaje wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności;

4. zasądza od E. W. (1) na rzecz S. (...) w W. w upadłości likwidacyjnej kwotę 3.037 zł (trzy tysiące trzydzieści siedem złotych) tytułem kosztów procesu;

5. zwalnia M. O. z funkcji kuratora dla nieznannej z miejsca pobytu pozwanej – E. W. (1);

6. przyznaje M. O. wynagrodzenie z tytułu pełnienia funkcji kuratora dla nieznannej z miejsca pobytu pozwanej – E. W. (1) w kwocie 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych);

7. nakazuje wypłacić M. O. tytułem przyznanego w punkcie 6 wyroku wynagrodzenia kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) z zaliczki uiszczonyj w dniu 30 czerwca 2020 roku.

Sygn. akt I C 469/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 września 2019 roku S. (...) w W. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W. wystąpiła przeciwko E. W. (1) o zapłatę kwoty 8.381,40 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu

lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym od dnia 4 września 2019 roku do dnia zapłaty oraz przyznanie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że dochodzona pozwem kwota stanowi zaległość z tytułu umowy pożyczki z dnia 10 marca 2014 roku, a roszczenie w wysokości 8.381,40 złotych obejmuje kwoty : 5.799,45 złotych tytułem kapitału, 568,25 złotych tytułem odsetek umownych, 1.986,70 złotych tytułem zaległych odsetek karnych oraz 27 złotych tytułem nieuiszczonych opłat.

(pozew k.2 – 4)

Postanowieniem z dnia 13 sierpnia 2020 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi ustanowił dla nieznanej z miejsca pobytu pozwanej kuratora.

(postanowienie z dnia 13 sierpnia 2020 roku k.141)

Pismem procesowym z dnia 20 sierpnia 2020 roku kurator dla nieznanej z miejsca pobytu pozwanej wskazał adres korespondencyjny E. W. (2), pod którym odbiera ona wszelką kierowaną do niej korespondencję.

(pismo procesowe kuratora dla nieznanej z miejsca pobytu pozwanej k.146)

Zarządzeniem z dnia 24 sierpnia 2020 roku podjęto próbę doręczenia odpis pozwu wraz z załącznikami i stosownymi pouczeniami na adres korespondencyjny pozwanej. Pomimo osobistego odbioru korespondencji E. W. (1) nie zajęła merytorycznego stanowiska w sprawie w wyznaczonym terminie.

(zarządzenie k.146, potwierdzenie odbioru korespondencji k.148 – 150)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 10 marca 2014 roku S. (1) w W. udzieliła E. W. (1) pożyczki w kwocie 8.200 złotych, płatną w miesięcznych ratach do dnia 10 marca 2017 roku.

Kwota pożyczki miała zostać wypłacona w gotówce w dniu podpisania umowy w całości (pkt 6 umowy).

Oprocentowanie pożyczki ustalono jako zmienne, wynoszące na dzień zawarcia umowy 16 % w skali roku (2,50 % - stopa referencyjna Rada Polityki Pieniężnej oraz 13,50 % - stała marża), a którego wysokość mogła ulec zmianie w przypadku zmiany stopy referencyjnej Rady Polityki Pieniężnej (punkt 7 umowy).

W związku z udzieleniem pożyczki pożyczkobiorca zobowiązał się do uiszczenia kwot : 65,60 złotych tytułem opłaty przygotowawczej oraz 328 złotych tytułem prowizji (punkt 16 umowy).

Roczna stopa oprocentowania zadłużenia przeterminowanego wynosi czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym (punkt 18 umowy).

W przypadku zaległości w spłacie pożyczki, kredytobiorca będzie zobowiązany do uiszczenia na rzecz (...) opłat za czynności windykacyjne określonych w Tabeli Prowizji i Opłat, które na dzień zawarcia niniejszej umowy wynoszą m.in. 27 złotych tytułem wezwania kredytobiorcy do zapłaty (punkt 19 umowy).

Zabezpieczeniem przyznanego kredytu pozostawała m.in. cesja praw z polisy (...), a koszt zabezpieczenia wynosił 246 złotych (punkt 20 ppkt 6 umowy).

Kredytodawca zastrzegł sobie prawo do wypowiedzenia umowy z 30 – dniowym terminem wypowiedzenia i postawienia, po upływie okresu wypowiedzenia, całego kredytu wraz z odsetkami w stan natychmiastowej wykonalności w przypadku stwierdzenia, że warunki udzielenia kredytu nie zostały dotrzymane, utraty zdolności kredytowej przez kredytobiorcę, a także nie zapłacenia w terminach określonych w umowie pełnych rat kredytu za co

najmniej dwa okresy płatności po uprzednim wezwaniu kredytobiorcy listem poleconym do zapłaty zaległych rat w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy (punkt 33 umowy).

(umowa kredytu k.28 – 31)

Warunki realizacji umowy określone były również w regulaminie udzielania kredytów i pożyczek konsumenckich (...), który stanowił załącznik nr 1 do umowy z dnia 10 marca 2014 roku.

Wyplata pożyczki następuje m.in. po zapłacie należnych prowizji i opłat (§ 20 ust. 1 pkt 3 regulaminu).

W przypadku niespłacenia pożyczki/ kredytu lub jego raty w terminie, należność z tytułu udzielonej pożyczki/ kredytu staje się w następnym dniu należnością przeterminowaną. Od niespłaconego w całości lub części kapitału, a od dnia wniesienia powództwa od całości zadłużenia, pobierane są odsetki według stopy procentowej obowiązującej w danym okresie dla należności przeterminowanych ustalonej w drodze uchwały zarządu kasy, z tym zastrzeżeniem, że maksymalna stopa procentowa dla należności przeterminowanych nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (§ 29 ust. 1 i 2 regulaminu).

Okres wypowiedzenia umowy pożyczki/ kredytu wynosi 30 dni, a w razie zagrożenia upadłością pożyczkobiorcy/ kredytobiorcy termin wypowiedzenia wynosi 7 dni, o ile umowa nie przewiduje okresu dłuższego (§ 34 ust. 2 regulaminu). Po upływie okresu wypowiedzenia umowy pożyczki pożyczkobiorca/ kredytobiorca jest obowiązany do niezwłocznego zwrotu wykorzystanej pożyczki/ kredytu wraz z odsetkami należnymi kasie za okres korzystania z pożyczki/ kredytu, chyba że umowa stanowi inaczej (§ 35 regulaminu).

(regulamin k.32 – 35)

W dniu 11 marca 2014 roku E. W. (1) otrzymała kwotę pożyczki w wysokości 7.872 złotych (8.200 złotych pomniejszone o wartość skredytowanej prowizji od udzielonego kredytu – 328 złotych).

(potwierdzenie wypłaty k.41)

Łączna kwota pozostała do spłaty na dzień wypłaty środków wynosiła 10.378,65 złotych, w tym 8.200 złotych tytułem kapitału oraz 2.178,65 złotych tytułem odsetek.

(harmonogram spłat k.36)

E. W. (1) nie regulowała terminowo należności z tytułu umowy pożyczki. W okresie od dnia 23 kwietnia 2014 roku do dnia 13 kwietnia 2015 roku dokonał wpłat w łącznej wysokości 3.573,06 złotych, które zostały zaliczona przez kredytodawcę na poczet kapitału – 2.400,55 złotych, odsetek umownych – 1.083,77 złotych, odsetek karnych – 7,74 złotego oraz opłat – 81 złotych.

Na dzień 10 marca 2017 roku zaległość E. W. (1) z tytułu niespłaconego kapitału wynosiła 5.799,45 złotych, a z tytułu zaległych odsetek umownych 568,25 złotych.

(wykaz wypłat i wpłat k.67, zestawienie operacji na rachunku k.68 – 77)

Pismami z dnia 11 lipca 2016 roku i 18 sierpnia 2016 roku S. (1) w W. w upadłości likwidacyjnej wzywała E. W. (1) do zapłaty kwot odpowiednio : 4.539,90 złotych i 4.882,75 złotych w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy pożyczki.

(wezwania do zapłaty k.42 – 43, potwierdzenie nadania korespondencji k.62v)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności dokumenty związane z zawarciem oraz obsługą zadłużenia z tytułu umowy pożyczki.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje :

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającym zakresie.

Podstawa materialno prawna zgłoszonego żądania opierała się o treść art. 720 k.c. oraz szczegółowe postanowienia umowy pożyczki z dnia 10 marca 2014 roku, na mocy której E. W. (1) zobowiązała się do spłaty udzielonego wsparcia finansowego w kwocie 8.200 złotych do dnia 10 marca 2017 roku.

W tym miejscu warto zaznaczyć, że przedłożone przez stronę powodową dokumenty nie potwierdziły, aby doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy pożyczki przed ostatecznym terminem jej spłaty. Pomimo dwukrotnego skierowania do pożyczkobiorcy wezwań do zapłaty z zastrzeżonym rygorem wypowiedzenia umowy (k.42 – 43) ostatecznie do tego nie doszło. Tym samym należało stwierdzić, że roszczenia z tytułu umowy pożyczki stały się wymagalne z dniem następującym po dacie ostatecznego terminu jej spłaty, która zgodnie z harmonogramem przypadała na dzień 10 marca 2017 roku tj. w dniu 11 marca 2017 roku. Stosownie zaś do § 29 ust. 1 regulaminu w przypadku niespłacenia pożyczki/ kredytu lub jego raty w terminie, należność z tytułu udzielonej pożyczki/ kredytu staje się w następnym dniu należnością przeterminowaną.

Mając na względzie powyższe, w szczególności ustalenie zasady odpowiedzialności pozwanego, rozważania należało zwrócić w kierunku wysokości zgłoszonego żądania.

Stosownie do obowiązującej w procesie cywilnym zasady ciężaru dowodu (art. 6 k.c. – onus probandi) każda ze stron zobowiązana jest do wykazania faktów, z których wywodzi dla siebie korzystne skutki prawne. Oznacza to, że w tych konkretnych realiach sprawy to na powodzie spoczywał obowiązek przedłożenia tego rodzaju dowodów, które uzasadniałyby wysokość dochodzonego roszczenia.

Z załączonego zestawienia wypłat i wpłat (k.67) oraz historii operacji na rachunku (k.68 – 77) wynika w czytelny sposób, że na dzień 10 marca 2017 roku zaległość E. W. (2) z tytułu niespłaconego kapitału obejmowała kwotę 5.799,45 złotych. Wartość ta znajduje odzwierciedlenie w porównaniu faktycznie dokonanych wpłat z danymi wynikającymi z pierwotnego harmonogramu spłaty pożyczki (k.36). Pozwana uregulowała na rzecz pożyczkodawcy tytułem kapitału kwotę 2.400,55 złotych, a zatem w dalszym ciągu zobowiązana jest zwrócić 5.799,45 złotych (8.200 złotych – 2.400,55 złotych).

W przypadku odsetek kapitałowych ich wartość na datę uruchomienia pożyczki wynosiła łącznie według harmonogramu spłaty 2.178,65 złotych. W czasie trwania umowy E. W. (1) dokonała wpłat z tego tytułu w łącznej wysokości 1.083,77 złotych. Biorąc jednakże pod uwagę zmiany stopy referencyjnej, które wpływały na wysokość oprocentowania pożyczki, a także dane wynikające z zestawienia operacji na rachunku (k.68 – 77) należało uznać, że wartość nieuiszczonych odsetek kapitałowych obejmowała kwotę 568,25 złotych.

Z przedstawionych dokumentów nie wynikała natomiast w żaden sposób objęta żądaniem pozwu kwota 1.986,70 złotych tytułem odsetek karnych. Co prawda wartość ta została wskazana w zbiorczym zestawieniu operacji rachunku za okres od dnia 10 marca 2014 roku do dnia 16 stycznia 2020 roku (k.78), niemniej jednak nie można jej poddać jakiegokolwiek weryfikacji. Nie jest możliwe stwierdzenie w jakich okresach, od jakich kwot, a także przy uwzględnieniu jakich parametrów (wysokość stopy procentowej) należności te były naliczane przez pożyczkodawcę. Brak jest przy tym możliwości odtworzenia tego rodzaju mechanizmu w oparciu o załączone zestawienia (k.68 – 77), albowiem nie zawierają one informacji o naliczaniu odsetek karnych po dniu 13 kwietnia 2014 roku (data ostatniej wpłaty ze strony E. W. (1)). Z samego zaś uzasadnienia pozwu wynika jedynie stosunkowo ogólne i enigmatyczne sformułowanie, że kwota 1.986,70 złotych dotyczy odsetek z tytułu należności przeterminowanych tj. karnych (k.3v). W tak ukształtowanych realiach możliwym pozostawało tylko i wyłącznie określenie wartości tego rodzaju należności zgodnie z postanowieniami samej umowy (punkt 18), przy czym za okres od dnia 11 marca 2017 roku (data wymagalności) do dnia 3 września 2019 roku (dzień poprzedzający wytoczenie powództwa). Przy zastosowaniu

ogólnie dostępnego kalkulatora odsetek umownych (program Lex) należność z tytułu przeterminowanych odsetek objęła kwotę 1.441,12 złotych.

Z akt sprawy wynika również fakt skierowania w dniu 18 sierpnia 2016 roku do pozwanej ostatecznego wezwania do zapłaty (k.43 i k.62v). O ile opłata z tytułu wysłania do pożyczkobiorcy wezwania do zapłaty w kwocie 27 złotych wynika wprost z Tabeli opłat i prowizji (k.37 – 38), a także samej umowy (punkt 18), o tyle pozostaje ona nadmierna i zbyt wygórowana w stosunku do faktycznych kosztów poniesionych przez pożyczkodawcę z tego tytułu tj. wydatku stanowiącego równowartość kosztu nadania pisma listem poleconym za pośrednictwem Poczty Polskiej tj. 4,20 złotego (przesyłka z dnia 18 sierpnia 2016 roku), przy uwzględnieniu cennika stosowanego przez operatora pocztowego od dnia 9 lutego 2016 roku ((...). Żądane przez stronę powodową opłaty nie przystają w żaden sposób do obowiązujących powszechnie w obrocie gospodarczym kosztów wskazanych czynności. Żądanie zapłaty związane z niewywiązaniem się kontrahenta z przyjętego na siebie zobowiązania ma na celu wyłącznie rekompensatę strat poniesionych przez drugą ze stron umowy i nie może prowadzić do uzyskania dodatkowych korzyści. Tymczasem koszt czynności windykacyjnych określony w umowie ma na celu nie tylko pokrycie poniesionych ewentualnie przez stronę powodową z tego tytułu kosztów, ale także przysporzenie jej dodatkowych przychodów. Trudno również uznać za zasadne przerzucanie na klientów kosztów prowadzenia windykacji przedsądowej przez podmiot zajmujący się zawodowo udzielaniem pożyczek gotówkowych oraz kredytów. Koszty takowe związane są z ryzykiem prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie świadczenia usług finansowych i winny być wkalkulowane przez przedsiębiorcę w poczet kosztów bieżącej działalności, a konieczność ich ponoszenia zabezpieczona w inny sposób niż bezpośrednio obciążanie nimi pożyczkobiorców po dniu wymagalności należności. Z tych względów, przedmiotowe zapisy umowne (Taryfa opłat i prowizji jako integralna część umowy) pozostają nieważne w takiej części, w jakiej – w okolicznościach sprawy – zasady współzycia społecznego ograniczają zasadę swobody umów (art. 353¹ k.c. w zw. z art. 58 § 2 i 3 k.c.). W tym zakresie Sąd podziela w całej rozciągłości pogląd wyrażony w tej materii przez Sąd Okręgowy w Łodzi m.in. w sprawie o sygn. akt III Ca 770/16 (wyrok z dnia 17 czerwca 2016 roku, Lex nr 2132352, por. również wyroki Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 6 sierpnia 2009 roku, sygn. akt XVII Amc 624/09, (...), a także z dnia 9 października 2006 roku, sygn. akt XVII Amc 101/05, (...)). W realiach niniejszej sprawy należało uznać, że wynikające z Taryfy opłat i prowizji koszty za listowne wezwanie do zapłaty pozostawały rażąco wygórowane i w żadnej mierze nie odpowiadają ewentualnym kosztom z nimi związanymi. Dlatego też za uzasadnione Sąd uznał żądanie jedynie w części odpowiadającej faktycznym kosztom nadania przesyłki poleconej za pośrednictwem operatora pocztowego.

Reasumując treść powyższych rozważań Sąd stwierdził, że zadłużenie E. W. (1) z tytułu umowy pożyczki na dzień wytoczenia powództwa obejmowało łącznie kwotę 7.813,02 złotych (5.799,45 złotych tytułem zaległego kapitału, 568,25 złotych tytułem odsetek umownych, 1.441,12 złotych tytułem odsetek karnych oraz 4,20 złotego tytułem opłat) i w takiej wysokości została ona przyznana na rzecz strony powodowej. W pozostałej części powództwo jako niezasadne podlegało oddaleniu.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z punktem 18 umowy pożyczki z dnia 10 marca 2014 roku. Strony umowy zgodnie określiły wysokość odsetek od należności przeterminowanej w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego w stosunku rocznym i w takiej też wartości należności uboczne mogły być dochodzone przez stronę powodową, przy czym wyłącznie od kwoty niespłaconego kapitału (5.799,45 złotych). W pozostałym zakresie pożyczkodawca mógł dochodzić wyłącznie odsetek ustawowych za opóźnienie (art. 482 § 1 k.c.).

Jeżeli po powstaniu zaległości strony doliczyły do dłuższej sumy zaległe odsetki umowne, to w braku postanowienia umownego co do zmiany określonej wcześniej stopy oprocentowania dłuższej sumy - w odniesieniu już teraz do całości, jak również w braku odmiennego określenia stopy oprocentowania samej sumy zaległych odsetek - cała nowa suma pieniężna podlegać będzie oprocentowaniu według stopy określonej wcześniej dla świadczenia głównego. Jeżeli natomiast po powstaniu zaległości strony nie doliczyły do dłuższej sumy zaległych odsetek umownych, to - zgodnie z zakazem anatocyzmu - od odsetek tych można żądać odsetek ustawowych, dopiero jednak od momentu wytoczenia o nie powództwa (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 1990 roku, III CZP 32/90, Lex nr 25700). Pożyczkodawca nie zawarł z pozwaną długoterminowej umowy pożyczki. Umowa została zawarta w dniu 10

marca 2014 roku, a pożyczka miała być spłacona w trzydziestu sześciu ratach miesięcznych, przy czym ostatnia z nich w terminie do dnia 10 marca 2017 roku. Powód nie przedstawił umowy, z której wynikałoby, że strony umowy pożyczki zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy. W tej sytuacji nie ma wątpliwości, że pożyczkodawca jest uprawniony do skapitalizowania odsetek w wysokości wynikającej z umowy, jednakże ich wysokość wynika w tym wypadku z ustawy. W konsekwencji należności uboczne zostały przyznane w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, nie wyższymi jednak niż w wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie od kwoty 5.799,45 złotych, a pozostałym zakresie tj. kwoty 2.013,57 złotych w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, przy czym w obu przypadkach od dnia wytoczenia powództwa tj. 4 września 2019 roku. W pozostałym zakresie żądanie przyznania należności ubocznych podlegało oddaleniu.

Z uwagi na charakter zaoczny wydanego rozstrzygnięcia (E. W. (1) pomimo doręczenia odpis pozwu i wyznaczonego ku temu terminu nie zajęła merytorycznego stanowiska w sprawie), a także treść art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. wyrokowi w punkcie 1 nadany został rygor natychmiastowej wykonalności.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zdanie 2 in principio k.p.c. uznając, że powódka uległa jedynie co do nieznacznej części swego żądania (7.813,02 złotych / 8.381,40 złotych = 93 %). Strona powodowa poniosła łączne koszty w kwocie 3.037 złotych (500 złotych tytułem opłaty od pozwu – art. 13 ust. 1 pkt 5 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, 1.800 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego - § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa oraz 720 złotych tytułem wynagrodzenia kuratora dla nieznannej z miejsca pobytu pozwanej – art. 5 ust. 1 pkt 3 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych) i w takiej wysokości zostały przyznane na jej rzecz od E. W. (1).

Uwzględniając fakt, że ustanowiony dla nieznannej z miejsca pobytu kurator ostatecznie ustalił jej adres korespondencyjny (k.146), co skutkowało osobistym odbiorem przez E. W. (1) odpisu pozwu (k.150) należało zwolnić kuratora z pełnionej funkcji wobec braku dalszych podstaw do stosowania tego rodzaju instytucji (punkt 5 wyroku). O wynagrodzeniu należnym kuratorowi z tytułu pełnionych czynności Sąd orzekł na podstawie § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 roku w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz.U. 2018, poz. 536) w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych ustalając je w wysokości 720 złotych (0,40 x 1.800 złotych) – punkty 6 i 7 wyroku.